

Lilly Lindner

Spiernaakt

1

De eerste man met wie ik seks heb, ruikt naar alcohol en verschaalde sigarettenrook. Zijn handen zijn ruw en plakkerig, en zijn haren onverzorgd. Eerst word ik misselijk van zijn adem en daarna duizelig.

Hij smijt me op een bank met een ouderwets bloemetjespatroon en houdt me met zijn ene hand vast, terwijl hij met zijn andere hand aan zijn riem frunnikt. Ik huil. Ik zeg een paar smekende woorden, ik stamel onsamenhangende zinnen, ik smeeek hem, ik fluister 'Nee, nee. Nee.'

Mijn stem voelt vreemd en struikelt over mijn veel te droge lippen. Ik probeer hem vast te houden, want als ik mijn stem verlies, verlies ik ook mezelf.

Maar de man geeft me een klap in mijn gezicht, en ik zie mijn rechtervoortand door de lucht vliegen en onder het salontafeltje verdwijnen.

Het is een melktandje. Maakt niet uit. Ik krijg wel een nieuwe. Wat voelen mijn gedachten slap aan, wat zijn ze zacht. Ook al huil ik.

'Hou op met jammeren!' snauwt de man en hij drukt zijn hand op mijn bloedende mond. 'Als je nog een keer huilt, snij ik je open!'

Dus huil ik niet meer. Ik hou me stil.

Maar toch snijdt hij me open.

Hij boort zich in me, hij ligt zwaar en kreunend boven op me. Zijn linkerhand houdt hij als een bankschroef om mijn hals en met zijn rechterhand trekt hij ruw aan mijn haar.

'Slet,' fluistert hij in mijn oor, 'kleine smerige slet die je bent!'

Ik staar naar het geelwitte plafond, ik vind de kleur heel fel. Mijn armen liggen slap naast me, ik wil ze bewegen, maar ze gehoorzamen me niet meer. Mijn hoofd is leeg en vol geruis. Ik vertel mezelf een

verhaaltje met een mooi einde, maar ik luister amper.

‘Kom,’ fluistert een zacht stemmetje in mijn oor. Die stem is van mij, maar ik herken hem niet.

‘Kom,’ zegt dat stemmetje, ‘ik haal je hiervandaan, vertrouw me maar.’

Vertrouwen. Die fout zal ik niet meer maken.

Vertrouwen is Russische roulette zonder winnaar.

Vertrouwen is een draaimolen vol lijken.

Maar op een moment als dit, als de besluiten die je neemt niets meer veranderen, is het oké om je aan strohalmen vast te klampen.

Dus vertrouw ik dat stemmetje toch.

Zwijgend pak ik haar hand en laat me meevoeren. Weg van de bank, weg van die man, weg van mijn lichaam. In het verste hoekje van de kamer blijft het kleine meisje eindelijk staan, met koude handen beroert ze mijn jammerende hart.

‘Verder kunnen we niet bij hem vandaan,’ fluistert ze amper hoorbaar.

Ik draai me om en kijk naar mijn hulpeloze omhulsel. Ik kijk in mijn lege ogen, kijk naar de witte dunne beentjes die vreemd gedraaid opzij uitsteken. Ik neem afscheid van dat beschadigde lichaam. Dat is niet meer van mij.

Dat afscheid valt me niet zwaar, al het andere zou moeilijker zijn.

‘Doe je ogen dicht,’ fluistert het stemmetje nu. ‘Doe ze pas weer open als ik het zeg.’

Ik gehoorzaam het stemmetje. Ik aarzel geen seconde. Ik schakel mijn lichaam uit, dat dode stuk vlees, ik laat het alleen, ik laat het achter. Ik geef het op.

De man laat ons gaan. Mij en dat lichaam. We staan voor zijn voordeur, hij drukt ons een chocoladereep in de hand en zegt: ‘Dit is ons geheimpje. Dit mag je nooit aan iemand vertellen. Hoor je me? Nooit! Als je leven je lief is...’

Mijn leven is me niet meer lief. Ik weet niet eens meer zo precies wat leven eigenlijk nog betekent. Dat ben ik vergeten. Maar de man doet zijn voordeur dicht zonder op een antwoord te wachten.

Daar staan we dan, mijn lichaam en ik. Zwijgend, sprakeloos. Nu is het te laat om weg te lopen. We staan verstijfd. We wachten af. We luisteren ingespannen naar de doffe nagalm. Maar er gebeurt niets. Niets wordt gemakkelijker. De pijn voelt dof. Vreemd. Onbekend. Is dat mijn verdriet wel? Misschien is het het verdriet van iemand anders.

Dat zou heel overzichtelijk zijn.

Ik besluit geen woord te zeggen over de schande die me achter deze deur is overkomen. Daar zijn deuren immers voor, om gesloten te blijven, als je weet dat daarachter een man met een geslepen mes loert.

Dus zet ik een stap naar achteren. Weg van de deur. Geheimen moeten bewaard blijven, de duisternis moet je niet naar het daglicht slepen. De viezigheid die aan me kleeft, mag nooit zichtbaar worden. Het is een spel. Verstoppertje spelen.

Wie is bang voor de zwarte man? Niemand.

En als hij komt? Dan komt hij maar.

En als hij er was, wat dan?

Als hij erin was, wat dan?

Het lichaam kan dat allemaal niets schelen, dat staat maar een beetje nutteloos te staan. Ik veracht het voor zijn zwakte. Hoe zou dat mijn lichaam kunnen zijn? Dat ben ik niet. Geluidloos zet ik nog een stap bij de deur vandaan. Mijn lichaam beweegt zijn vermoeide benen en volgt me.

‘Blijf staan,’ zeg ik.

Maar hij komt dichterbij.

Dan draai ik me om en ren weg.

Ik ben zes jaar, ik ga bijna naar de basisschool. Gelukkig zijn is belangrijker dan pijn voelen, dat heb ik al op de kleuterschool geleerd. Ouders houden van gelukkige kinderen. Ouders houden van lachende kinderen. Als je glimlacht, met kuiltjes in je wangen, als je lange, door de wind verwaaide haren en een lief poppengezichtje hebt, dan houden ze meer van jou dan van andere kinderen. Perfectie is veilig-

heid, perfectie is macht. Mijn ouders hebben een perfect kind nodig, ik moet functioneren, ik mag in geen geval een mislukking zijn. Daarom zit ik urenlang in de badkuip tussen mijn benen te boenen, tot de huid rood en gezwollen is. Met een onverschillige blik kijk ik daarbij naar het bloederige water, dat verdwijnt zodra ik de badkuip laat leeglopen.

Er blijft niets achter.

Nadat ik in bad geweest ben wikkel ik mezelf in de grootste handdoek die ik kan vinden. Ik word helemaal wanhopig als hij niet wit is, want wit is geruststellend, wit is zuiver, wit is schoon.

Mijn benen trillen, ze voelen koortsachtig aan, warm en koud tegelijk, ze zwabberen bij elke beweging. Maar ik mag niet vallen, niet nu, de negentien stappen tot mijn kamer moet ik kunnen zetten.

Ik tel ze, stuk voor stuk.

En ik red het, helemaal.

In mijn kamer begraaft ik mijn gezicht in de handdoek, die naar wasmiddel ruikt. Ik verdwijn erin en vraag me af of ik mezelf onzichtbaar kan maken als ik er maar vast genoeg in geloof. Ik geloof zo goed mogelijk.

Maar er gebeurt niets.

Dus pak ik de chocoladereep die ik achteloos samen met mijn jurk op de grond heb gegooid en eet hem snel op. In trance loop ik terug naar de badkamer, mijn zwakke benen wiebelen als die van een marionet. Daar buig ik me over de toiletpot heen en kokhals net zo lang tot ook het allerlaatste stukje uit mijn ellendige lichaam is verdwenen. Daarna was ik mijn handen en gezicht met ijskoud water en ik zie dat mijn handen eerst blauw en daarna paars aanlopen. De pijn kalmeert me, ik voel mijn vingertoppen langzaam verdoofd raken, ik voel ze trillen en beven. Er is niets gebeurd.

Er is toch niets gebeurd.

Met verkrampde handen draai ik de kraan weer dicht en kijk op. Mijn spiegelbeeld zet een stap bij me vandaan. En dan nog een. En nog een.

Dan weet ik het heel zeker. Ik besta niet meer.

Het feit dat een gewone dag niet begint met iemand die het laken van me af trekt, bij me in bed springt en in mijn oor brult: 'Hé, wakker worden! Vertel me eens, hoe was het toen je werd verkracht?!', dat is bijzonder goed voor mijn gemoedsrust.

Maar ik heb er nog altijd moeite mee om het woord 'verkrachting' uit te spreken zonder zenuwachtig over mijn haar te strijken, op mijn lip te bijten of naar de grond te kijken. Ik heb nog nooit iemand aangekeken als ik erover vertelde. En ze kunnen me nog zo vaak vertellen dat ik me nergens voor hoeft te schamen, dat ik onschuldig ben, ik geloof er geen woord van tot ik daarvoor onweerlegbare bewijzen heb. En wie zou me die moeten geven?

Op mijn laptop het woord 'verkrachting' intypen is gemakkelijker dan het woord uit te spreken. Maar ik kwel mezelf als ik daarna die naakte letters op het beeldscherm lees.

Ik weet niet meer wanneer ik er voor het eerst over heb geschreven, misschien toen ik veertien was of vijftien. Zolang ik het niet opgeschreven had, was het minder werkelijk, stond het verder van me af. Maar je kunt jezelf niet eeuwig blijven voorliegen, op een bepaald moment begin je toch leuke patronen in je armen te kerven. En als er niets meer over is van je eerste arm, ga je genadeloos verder met je tweede, of je gaat je eindelijk toch ernstig zorgen te maken.

Mijn hersens maken zich graag zorgen. En ze zijn tot de conclusie gekomen dat ik alle herinneringen die geleidelijk aan in me opkomen op papier zou moeten zetten om ze te ordenen en om later te kunnen zeggen: 'Oké, dat weet ik al! Ik weet dat hij dat met me heeft gedaan, dat heb ik zelfs opgeschreven. Het is voorbij. Eén keer gek worden is meer dan genoeg.'

Maar dat was natuurlijk niet genoeg.

En het zal ook nooit genoeg zijn.

Ik had mijn verhaal ook anders kunnen beginnen. Bijvoorbeeld met het gevoel dat je krijgt als je er voor het eerst in slaagt je veters zo stevig te strikken dat ze helemaal tot aan de speeltuin vast blijven zitten, zelfs tot je boven aan de ladder van de glijbaan staat. Maar wat zou

dat zeggen over mij? Dat ik veters kan strikken. En dat ik al eens van de glijbaan ben gegleden. Ik neem aan dat ieder ander mens dat ook kan.

Maar misschien was het toch een beter begin geweest. Een mooier begin. Een gemakkelijker begin.

Maar toch vertel ik eerst over de dag waarop er voor mij aan zo veel dingen een einde is gekomen. Over mijn grote geheim dat ik aan niemand wilde verklappen, dat ik al die jaren zelfs niet aan mijn ouders heb verteld. En als er een God bestaat, verbiedt Hij hun hopelijk dat ze mijn kamer binnenkomen, bij me gaan zitten en een gesprek met me willen voeren. Zoiets hebben we vroeger ook al eens geprobeerd. Dat eindigde ermee dat ik een scheermesje in mijn polslagader ramde, dat mijn moeder tijdelijk uit huis ging, dat ik naar een psychiatrische kliniek rende, dat mijn moeder met stoelen begon te smijten, dat ik mijn toevlucht zocht in een kindertehuis, dat mijn moeder het klooster in wilde, dat ik in één keer een heel doosje anti-depressiva heb geslikt, dat mijn moeder geen woord meer heeft gezegd of dat ik vriendjes begon te worden met muren. Mijn vader was ondertussen net zoals hij altijd is: rustig en evenwichtig. Zelfs als er vlak bij hem een bom zou afgaan, zou hij gewoon rustig blijven en in alle rust zijn zwarte thee met gember opdrinken om daarna een stukje te gaan fietsen. Mijn vader heeft zich nooit laten meeslepen, hij is nooit woedend tekeergegaan. Toen mijn moeder zei dat ze me haatte, toen mijn moeder schreeuwde dat ze me nooit, nooit meer wilde zien, zei hij, zonder op te kijken van het boek dat hij aan het lezen was, tegen mij: ‘Ze bedoelt het niet zo.’

Alsof het helemaal niet belangrijk was. Alsof ik helemaal niet belangrijk was.

Toen ik hem vroeg of hij eigenlijk van me hield, antwoordde hij ‘ja ja’, alsof dat net zo onbelangrijk was. Als kind dacht ik altijd dat mijn vader geen gevoelens had. Ik dacht dat hij het zonder met zijn ogen te knippen zou accepteren als mijn moeder en ik opeens verdwenen zouden zijn. Toen ik zeventien was, heb ik voor het eerst emotie in zijn ogen gezien; ik was ternauwernood aan de dood ontsnapt en

zat high en verdoofd van de restanten van de pillen die nog in mijn bloed zaten, aan de keukentafel magere yoghurt te eten. Iets anders kon ik niet eten, omdat mijn keel door het uitbraken van de honderd pillen enigszins beschadigd was. In elk geval vertelde mijn vader me dat hij net bij het hoofd van mijn school was geweest om hem te vertellen dat ik het eerstkomende half jaar niet op school zou komen.

‘Bedankt,’ zei ik toen, omdat me niets beters te binnen schoot. Bovendien had ik keelpijn en kon ik sowieso alleen een beetje schor iets uitbrengen.

‘Weet je hoe moeilijk het voor me was om hem te vertellen dat mijn dochter geprobeerd heeft zelfmoord te plegen?’ vroeg mijn vader toen.

Op dat moment zag ik in zijn grijsblauwe ogen iets wat ik daar nog niet eerder had gezien: tederheid, vertwijfeling. En toen moest ik huilen, het deed me echt iets. Natuurlijk vluchtte ik voor het zover was gauw naar de badkamer. Ik heb de deur achter me op slot gedaan, twee keer gecontroleerd of hij echt wel op slot zat en toen heb ik de kraan heel ver opengedraaid om zo veel mogelijk lawaai te maken. Daarna heb ik mijn gezicht met liters koud water gewassen, zodat er geen rode vlekken meer te zien waren. Want hoe zou ik ooit kunnen toegeven dat mijn ouders me beroeren, ook al was het maar met een minuscule ademtocht.

Daarna was mijn vader weer zoals ik hem kende. Hij schreef een bericht over het gebeurde, alsof ons gezin, ik natuurlijk voorop, niet meer was dan een project waarvan de ontwikkeling zo zakelijk en beknopt mogelijk beschreven moest worden. Vaak als ik alleen was, heb ik zijn map gepakt en gelezen wat er allemaal over me in stond. Ik ontdekte dat ik ‘onbekwaam’ was, ‘eigenzinnig’ en ‘niet in staat om op een goede manier met mijn moeder samen te leven’. Ik las dat ik had geprobeerd zelfmoord te plegen, met de precieze beschrijving van plaats en tijd, en zo kil opgeschreven dat het leek alsof ik daar ook in was geslaagd.

Een van mijn therapeutes heeft mijn vader er ten slotte op gewezen dat het niet bijzonder tactisch was om altijd met een dossier over

mij bij haar te komen en tijdens het gesprek aantekeningen te maken, om vervolgens kopieën van het protocol aan allerlei artsen en psychologen te sturen. Ik weet niet of hij dat begreep. Maar toch zou ik elk jaar een verjaardagstaart voor hem bakken als ik wist dat hij daar blij mee zou zijn.

Terug naar mijn verhaal, want dat gaat verder op het moment dat het kleine meisje besluit haar weerzinwekkende lichaam zo snel mogelijk kwijt te raken en daarna spoedig volwassen te worden. Daardoor kan ze haar ouderlijk huis verlaten, naar een veilig huis, naar een nieuw leven – als ze maar weg kan, ver weg.

Dat meisje praat niet veel meer en áls ze praat, dan is het te luid, te opgefokt, te overmoedig. Ze maakt ruzie met andere kinderen, ze wil alleen zijn, ze zit in het verste hoekje van de zandbak en graaft een gat waar ze zich in kan verstoppen. Ze knijpt met kwaadaardige vingers in haar lichaam, ze steekt haar tong uit naar haar spiegelbeeld, ze huilt 's nachts, ze baadt in ijskoud water tot haar lippen paars zijn aangelopen en ze zich bijna niet meer kan bewegen, ze wil altijd maar in de buurt van haar moeder zijn, maar die begrijpt dat intense meisje niet. Haar moeder vindt haar lastig, omdat ze te veel ruimte in beslag neemt.

Dan verandert dat kleine meisje, ze begint de gedachten in haar hoofd te veranderen, ze bedenkt nieuwe vrienden, onzichtbare fluiserende wezens met wie ze praten kan en die er altijd zijn. Ze bedenkt een geheimtaal, geheime spelletjes, geheime regels. Daar, in die onwerkelijke wereld, voelt het meisje zich veilig en ze trekt zich daarin terug zo vaak ze kan.

Het meisje verdringt het, ze vergeet het, ze laat het smerige deel van zichzelf heel diep in haar binnenste verdwijnen.

De tijd verstrijkt.

Het meisje is dankbaar. Want het is slecht om een klein kind te zijn, dat is zeker. Ze krabt haar armen open om een andere pijn te voelen, een tastbare pijn die langzaam verdwijnt en geneest; ze stompt zichzelf in haar buik, ze ligt naakt en rillend voor het open

raam op de grond en heeft het koud, omdat ze niets beters heeft verdiend, omdat haar lichaam moet lijden.

Ten slotte wordt het meisje ouder, ze komt steeds dichterbij mij, en ik kan niet meer 'zij' schrijven en 'het meisje'.

Want dat kleine meisje gaat zo naadloos in mij over dat geen leugen ter wereld dat kan verhullen.